

lovi, nje branijo ponori, nje brani smrt. Tu se neizmerno malo srečuje z neizmerno velikim, Tu razmere postajajo neznosljive našemu umu. Tu je nevidljivost, ki dela, tu je brezkrainost, ki vlada. — Toda, stoj pero, ne popisuj prirode, preslabo si!

Naposled se je zaznalo obrežje afriško, tudi Aleksandrija. Solnce je zahajalo, ko smo začeli brodirati v umetno luko. Aleksandrija raste, stolp Pompejev se ponosno vzdiguje nad ostalimi zgradbami, hiše se belijo, kakor da jih je sneg opadel. Koliko spominov se vriva v glavo človeku! Aleksander, ki je to mesto ustanovil, Origen, astronom Ptolomej, Faraoni, Kleopatra, Rimci, Turki itd.

Došel je pilot na brod, kakor je navada. Ali kapitan naš ni mu hotel dopustiti, da on prevzame vodstvo. Na provi se začuje tolčenje in zbijanje okolo sidra. Božman ga prireja, mornarji mu pomagajo. Vijak uže miruje, ali parobrod še gré naprej, tiho, polagoma. Sidro zaštropota in utone.

Mnogovrstne novice.

* Župan, branitelj roparjev. Z mesta Ajaccio na otoku Korsika se poroča, da je žandarmerija po dolgem iskanji v hribih zasačila in vjela strahovitega roparja Lanfranchija. Toda koj ko je bil vjet, vzdignili so se prebivalci njegovega rojstnega kraja Figari, da bi ga branili. Župan, ki je sorodnik roparjev, ščuval je ljudstvo zoper žandarne. Potem, ko so se s puškami, sabljami, senenimi vilami in palicami oborožili, obrnili so svojo pot proti žandarmu, in župan, kateri je druhal vodil; ukazal je, roparja izpustiti, sicer bi prišlo do prelivanja krvi. Ko ta ukaz ni imel vspeha, pričel se je napad; toda poveljnik žandarjev nastavljal je pištolo na uho Lanfranchisa s prisego, da ustrelji, ako bi se kdo podstopil, oproščevati vjetnika. Ta hladnokrvnost imela je zaželjen vspeh in ljudje figarijanski obrnili so se drugam.

* Nesreča na železnici pri Würzburgu. Velika nesreča, ki se je koncem preteklega meseca pripetila na železnici blizo Würzburga, iznemirila je zelo potujoči svet. Naglič in poštni vlak sta tam skupaj trčila vsled malomarnosti železniškega uradnika, ki se je vsled te dogodbe tudi sam usmrtil. — Pomenljivo je, da razun 14 mrtvih oseb, katere so izlekli izmed razbitja vozov deloma v takem stanu, da celó več spoznati niso bili, so ranjeni skoraj vsi potniki poštnega vlaka, izmed onih, ki so so z nagličem vozili, pa nihče, samo, da so malokateri dobili lahke praski. Izmed mrličev so nekateri grozovito razkosani. Pripetile pa so se tudi čudovite rešitve. Neko gospó izlekli so izmed razbitih delov voza, pa nič ji ni bilo, samo na licu imela je malo oprajšeno kožo in njen sončnik bil je zlomljen, nekemu možu tik nje pa so bila prsa zmečkana. Neka gospá, ki je tudi ostala nepoškodovana, vedla se je kot zblaznela, ko je zagledala čisto razmesarjeno truplo svojega moža, s čegar krvjo je bila okrvovena njena obleka. Železniški uradnik Ehrlich v Würzburgu, ki je tisti dan imel nadzorovanje, in ki je zakrivil to nesrečo (največo, odkar je ta železnica), se je ustrelil.

* Pilo požrl. Z Londona se piše: Pred nekaj dnevi dejan je bil zarad izneverjenja v preiskalni zapor nek Henry Frost, mlad in krepak mož. Pripeljan je bil v ječo Porsensko, kjer je bil 24 ur v enem prostoru zaprt z nekim vlomovalcem Ceaerlon-om. Tega odpeljali so v stran, Frost pa je obolel 12 ur po njegovem odhodu enako nevarno kot nerazumljivo, zakaj. Víl se je v najstrašnejših bolečinah in konečno spravile so ga

muke do tega, da je obstal, da mu je odišli kaznjene zapustil pilo, in da je to pilo, ne vedé kam bi jo sknil, požrl. Vkljub najboljši postrežbi umrl je Frost ponoči in raztelesenje pokazalo je, da je pilo želodec nesrečneža prebodla.

* Izseljevanje iz nemške države iznašalo je meseca maja 1886. l. iz nemških pristanišč in iz Antwerpena 11.094 ljudi. Od 1. januarja do 31. maja 1886. pa se je iz Nemške izselilo čez morje 33.977 ljudi. Še večje število doseglo pa je izseljevanje iz Nemške prejšnja leta. V prvih petih mesecih izselilo se jih je: 1885. leta 56.182; 1884. leta 80.104; 1883. leta 80.813; 1882. leta 102.324; 1881. leta 102.519 in 1880. leta 42.410 ljudi. — Videti je, da hoče Bismark polagoma Ameriko z Nemci zasesti.

Naši dopisi.

Z Dunaja 11. julija. — Tukaj nastopila je velika praznота poletnega življenja, praznота, ki se enako opazuje v mestu, kakor tudi v časništvu.

Cesar preselil se je z drugim dvorom v Išel, cesarica bila je uže prej zapustila Dunaj, nadvojvode bivajo tudi uže dalje na deželi, ministri so tudi deloma zapustili Dunaj, nekaj pa jih odide potem, ko se prejdšli vrnejo. Tako bil je minister Pražak eden prvih, ki je šel v gorski zrak tirolski, minister Taaffe odšel je tudi na svojo grajščino Elischau, naučni minister Gauč podal se je na Cesko, kjer je porabil še zadnje dni šolskega leta, da si ogleda tam oni del šol, ki mu je bil do sedaj še neznan. Med tem pa novi trgovinski minister Bacquehem pridno pregledava spise v trgovinskem ministerstvu v prvi vrsti one, ki zadevajo pogodbo z Ogersko, tako da mu bo meseca avgusta uže vdeležiti se obravnav z Ogersko, meseca septembra pa v državnem zboru zastopati vladine dogovore gledé ogerske pogodbe.

Videti je, da je minister Taaffe čutil potrebo, nekoliko popravljati nepovoljen utis, katerega so napravili oficijozni komentarji k imenovanji trgovinskega ministra v krogih večine državnega zbora, ker noveje izjave iz onih krogov prizadevajo si dokazati, da minister Gauč gotovo ni manj prijazen, kakor je bil prednik njegov baron Conrad in enako da tudi Bacquehem vsaj tako zvesto stoji z desnici, kakor je stal z njo baron Pino. Odločni pristaši desnice Dunajewski, Zemljakovski, Falkenhayn in Pražak pa ostanejo, kakor doslej, tako, da večina državnega zbora nima povoda, pritoževati se.

Nov vriš pa je nastal zadnje dni, ko je počil glas, da Taaffe namerava za viceprezidenta pri českem c. kr. namestništvu imenovati češčine nezmožnega grofa Kielmannsegga. Po pravici moralo je strmenje nastati v krogih desnici, da oni minister, ki si je na svoj prapor zapisal „narodno enakopravnost“, more pri imenovanji skoraj da najvišega uradnika, večinoma česke dežele, priporočati moža, ki češčine celó zmožen ni. K sreči se do sedaj ona govorica še ni potrdila.

Zadnja dva tedna vrtila se je velika govorica krog dveh mož, katera sta tudi Dunaj zapustivši hotela svoje moči poskušati v boju zoper zapreke narave in vremenske nezgode na „Velikem zvoniku“. To sta bila grof Palavičini in pa ud belgiškega poslaništva na Dunaji Crommelin. Dan po Kresu hotela sta od tirolske strani — v slabem vremenu in v spremstvu dveh vodnikov prilesti do vrha Zvonikovega. Toda, odkar so odšli, ni bilo več sledu od nobenega. Eden vodnikov bil je oženjen, vsi drugi k sreči neoženjeni.

Po preteku nekaj dni začeli so jih iskati, toda 5 do 6 dni brez vspeha. Konečno našli so mrtvega enega